

РЕШЕНИЕ

№ 476

гр. София, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 18.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11453** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 1, във връзка с чл. 67в, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Т. Т. А., гражданин на Руската Федерация, с адрес за призоваване [населено място], комплекс С. Д. 3 П., бл. А, ет. 1, студио А6 срещу Решение № 13726/23.11.2022 г. на Решаващ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което на основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ е разрешено прехвърлянето на оспорвания в Кралство Испания.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен. Оспорващият твърди, че е влязъл законно на територията на България през лятото на 2022 г. и е пребивавал в [населено място], където има собствен недвижим имот. На 21.09.2022 г. е издаден указ на президента на Руската Федерация за мобилизация. Т. Т. А., като лице подлежащо на мобилизация се е страхувал да се върне в държавата си на произход, защото може да бъде мобилизиран и да бъде изпратен да воюва в У.. По тази причина е решил да подаде молба за предоставяне на международна закрила. Твърди се, че административният орган не е съобразил решението си с чл. 17 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския Парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство (наричан за краткост по-надолу само Регламент Д.). Съгласно тази

разпоредба решение за предоставяне на международна закрила, следва да бъде взето от компетентната държава, като се имат предвид всички обстоятелства от хуманитарен, семеен и културен характер. В Кралство Испания за оспорващия няма условия за пребиваване, такива, каквито за него съществуват в България. Инвокирани са доводи, че в случая липсва съгласие на търсещия закрила за прехвърлянето му в друга държава и за България съществуват условия, съгласно Регламент Д., молбата му да бъде разгледана по същество. Твърди се, че евентуалното му прехвърляне в Испания на практика ще бъде експулсиране, каквото е изрично забранено от Женевската Конвенция. А. намира, че намирайки се на територията на страната, не е тежест на социалната система и съдейства на миграционните власти, поради което не съществуват пречки за разглеждането на молбата му.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично и поддържа жалбата си.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрист Б. оспорва жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Т. Т. А., гражданин на Руската Федерация е влязъл в Република България на 20.08.2022 г. с валиден паспорт и на основание издадена виза от Кралство Испания, съгласно Европейския Визов Кодекс (Шенген).

С молба рег. № 338800-9117 от 23.09.2022 г. до сектор „Миграция” при ОД на МВР, [населено място], А. е поискал предоставяне на международна закрила.

По делото няма данни, дали молбата е препратена на ДАБ, но с молба № УП 21896/07.10.2022 г. до ДАБ, А. е поискал предоставяне на международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането на чужденеца с регистрационен лист № УП 21896/07.10.2022 г.

На 14.10.2022 г. с кандидата е проведено интервю, видно от приложения към преписката протокол, по време на което, А. е изложил подробно доводите си за това, защо счита, че животът му би бил застрашен при връщането му в Руската Федерация.

С разпореждане № УП 21896/14.10.2022 г. на интервюиращ орган при ДАБ на основание чл. 67а, ал. 2, т. 1 от ЗУБ, във връзка с чл. 3, пар. 1 от Регламент Д. е образувано производство за определяне на държавата, компетентна за разглеждане на молбата за предоставяне на международна закрила на Т. Т. А.. В разпореждането административният орган се е позовал на положената в паспорта на А. виза тип С, издадена от компетентните власти на Кралство Испания.

До властите на Кралство Испания е направено запитване за поемане на отговорност на основание чл. 12, пар. 2 и пар. 3 от Регламент Д..

Видно от писмо № М - 24391 от 30.11.2022 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Г” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Т. Т. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

С писмо референтен номер 57720-2 от 14.11.2022 г. ДАБ е уведомена, че Кралство Испания поема отговорност за разглеждането на молбата за международна закрила на Т. Т. А., съгласно чл. 12, пар. 2 от Регламент Д..

Вземайки предвид, събраните доказателства решаващ орган при ДАБ е издал оспореното решение, с което е разрешил прехвърлянето на Т. Т. А. в Кралство Испания, на основание чл. 67в от ЗУБ.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение на Решаващ орган при Държавната Агенция за бежанците при Министерския Съвет е било съобщено на Т. Т. А. лично, видно от положения подпис на 08.12.2022 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 14.12.2022 г., т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 1 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е преценил, че в случая са налице предпоставките по чл. 12, пар. 2 от Регламент Д., според който ако кандидатът притежава валидна виза, държавата членка, която е издала визата, е компетентна за разглеждането на молбата за международна закрила, освен ако визата е била издадена от името на друга държава членка съгласно договореност за представителство, както е предвидено в член 8 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския Парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността.

От друга страна, според чл. 3, пар. 1 и 2 от Регламент Д., държавите членки разглеждат всяка молба за международна закрила на гражданин на трета държава или на лице без гражданство, който подава молба на територията на която и да било от тях, включително на границата или в транзитните зони. Молбите се разглеждат от една-единствена държава членка, а именно от онази, за която критериите, предвидени в глава III, сочат, че е компетентна за това. Когато не може да бъде посочена компетентна държава членка, на основата на критериите, изброени в настоящия регламент, първата държава членка, пред която е представена молбата за международна закрила, е компетентна за разглеждането ѝ. Когато е невъзможно кандидатът да бъде прехвърлен в първоначално посочената за компетентна държава членка, тъй като са налице основателни опасения да се смята, че в тази държава членка съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, което създава риск от нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз, определящата държава членка продължава да разглежда критериите, предвидени в глава III, за да установи дали друга държава членка може да бъде посочена за компетентна.

Съда на ЕС е имал възможността да тълкува, във връзка с отправено преюдициално запитване чл. 3 и чл. 17 от Регламент Д. в Решение на Съда (пети състав) от 16 февруари 2017 година по дело C-578/16 PPU (С. К., Н. Ф.и А. S. срещу Republika Slovenija).

В т. 42 от решението се сочи, че съгласно съображение 32 от посочения регламент (Регламент Д.) държавите членки са длъжни да спазват изискванията, произтичащи от член 33, параграф 1 от Женевската конвенция и от член 3 от ЕКПЧ, както и свързаната с тях практика на Европейския съд по правата на човека. Тези изисквания обаче имат по-широк обхват от въведения с член 3, параграф 2 от посочения регламент критерий

за системни недостатъци, който впрочем се отнася само до случаите, при които за държавите членки било невъзможно да извършат прехвърляне на търсещи убежище лица към определена държава членка. В хипотеза извън посочения от тази разпоредба случай, при която прехвърлянето на търсещо убежище лице към друга държава членка би довело до нарушение на посочените основни изисквания, държавите членки били длъжни да приложат дискреционната клауза, предвидена в член 17, параграф 1 от Регламент „Д. III“. Според СЕС, *Vrhovno sodišče* (Върховен съд) не би могъл, както направил, да се ограничи само до това да вземе предвид здравословното състояние на г-жа С. К. при преценка на положението в Х., а трябвало да провери и дали прехвърлянето към тази държава членка, разглеждано само по себе си, е съвместимо с член 3 от ЕКПЧ. Като не обсъдил представените във връзка с това от жалбоподателите в главното производството твърдения и доказателства, този съд нарушил признатото им от словенската конституция право да им бъде осигурена „еднаква правна защита“ (т. 45). В диспозитива на решението СЕС постановява, че член 17, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, трябва да се тълкува в смисъл, че въпросът за прилагане от държава членка на предвидената в тази разпоредба „дискреционна клауза“ не се обхваща единствено от националното право и тълкуването му от конституционния съд на тази държава членка, а представлява въпрос за тълкуване на правото на Съюза по смисъла на член 267 ДФЕС. Член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че: — дори при липсата на основателни опасения да се смята, че в държавата членка, компетентна да разгледа молбата за убежище, съществуват системни недостатъци, прехвърлянето на търсещо убежище лице в рамките на Регламент № 604/2013 може да се извърши само при условия, изключващи възможността това прехвърляне да породи реална и потвърдена опасност от подлагане на заинтересованото лице на нечовешко или унижително отношение по смисъла на този член.

От цитираните разпоредби на вторичното право на ЕС и най-вече във връзка с направеното им тълкуване в цитираното решение, следва недвусмисления извод, че всяка държава-членка, която счита, че не е компетентна да разгледа молба за предоставяне на международна закрила, съгласно критериите, предвидени в глава III от Регламента, е необходимо преди отправяне на питане за поемане на отговорност към друга държава-членка и най-вече преди осъществяването на трансфера на гражданина на трета държава, да провери дали в запитаваната държава не съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, което създава риск от нечовешко или унижително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Това задължение се извежда от съображение 32 от Регламента, съгласно което по отношение на третирането на лицата, попадащи в обхвата на настоящия регламент, държавите членки са обвързани със задълженията си по силата на международните правни актове, включително имащата отношение съдебна практика на Европейския съд по правата на човека.

В разглеждания казус по преписката липсват данни административните органи да са събрали данни относно съществуването на системни недостатъци в процедурата по

предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати в Кралство Испания, което е съществено нарушение на административно-производствените правила, регламентирани в цитираните норми.

Чрез един неизчерпателен преглед на общодостъпни източници, съдържащи информация за процедурите във връзка с разглеждането на молбите за предоставяне на международна закрила в приемащата държава, настоящият съдебен състав установи, че недостатъците в системата за прием в Кралство Испания са хронични и са регистрирани от различни организации. В доклад на Агенцията за основните права (F.) (на електронен адрес https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra_uploads/fra-2021-migration-bulletin_en.pdf) от 2021 г. се споменава пренаселеността на испанските приемни центрове. В годишният доклад за 2021 г. на испанския омбудсман се отбелязват различни случаи, при които на мигранти и кандидати за убежище са оставени на улицата през 2020 г. поради недостатъци на системата за приемане.

В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение следва да бъде отменено, а преписката да се върне на компетентния административен орган при ДАБ.

Предвид изрично предвидената дерогация в чл. 17, пар. 1 от Регламент Д., органът може да продължи производството по разглеждането на молбата на Т. Т. А. за предоставяне на международна закрила и да се произнесе по същество по нейната основателност или неоснователност.

От друга страна, органът може да издаде ново решение по чл. 67в, ал. 1 от ЗУБ за прехвърлянето на кандидата в Кралство Испания, каквато възможност е изрично предвидена в чл. 17, пар. 2 от Регламент Д.. Това следва да стане единствено в случай, че са събрани по предвидения от закона ред достатъчно безспорни доказателства, от надеждни източници, затова, че в момента в Кралство Испания не съществуват системни недостатъци в процедурата по предоставяне на убежище и на условията за приемане на кандидати, които създават риск от нечовешко или унизително отношение по смисъла на член 4 от Хартата на основните права на Европейския съюз, Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Т. Т. А., гражданин на Руската Федерация Решение № 13726/23.11.2022 г. на Решаващ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС (ДАБ), с което на основание чл. 67в, т. 1 от ЗУБ е разрешено прехвърлянето на оспорвания в Кралство Испания.

ВРЪЩА ДЕЛОТО като преписка на съответния компетентен орган при ДАБ за произнасяне, при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.